

Zázraky bl. Alfonzy Márie

Myslím, že 28. december 2019 bude v mojom živote hlboko zapísaný v srdci. Verím a som si istá, že blahoslavená Alfonza Mária skrze nás, jej dcéry, kráča po slovenskej pôde aj dnes.

Peter bol v minulosti právnikom, avšak jeho prvé manželstvo nedopadlo dobre. Rozviedol sa a prišiel na Spiš. Našiel si známosť a civilne sa zosobášil. Bol veľmi šikovný a v obci pomáhal Rómom v právnických veciach. Nerobil to za peniaze, ale len preto, lebo im chcel pomôcť.

Bola zamračená, decembrová sobota a naša komunita si po svätej omši zasadla k raňajkám. Petra som chodila ošetrovať asi tri roky. Bol čakaťom na transplantáciu srdca a mal zavedenú „hadičku“, ktorá „pomáhala udržiavať srdce“. Chodieval na pravidelné kontroly do Bratislavy. Ja som ho chodievala ošetrovať 1-krát do týždňa. Keďže v komunite nastali personálne zmeny, Petra začala navštevovať sr. Lucia. Práve ona v danú sobotu začala tému „PETER“. Veľmi ju trápilo, že Peter nechce prijať sviatosti napriek tomu, že mu už niekoľkokrát spomenula, že by bolo dobré, aby sa zmieril s Bohom. Keďže cez víkendy chodievame k pacientom striedavo, aby každá z nás mala jeden víkend voľný, k Petrovi išla sr. Bohdana. Domov sa vrátila smutná, lebo jej návšteva bola znova neúspešná. Jednoducho, Peter stále odmietal sviatosti. No môjho srdca sa zmocnil akýsi vnútorný nepokoj a rozposlala som správy sr. Kataríne Krištofovej, spolusestrám a kňazom, o ktorých som si myslela, že túto vec podporia svojimi modlitbami a obetami. Medzi tým som telefonovala Petrovej manželke a povedala som jej, že by bolo dobré, keby k nemu prišiel kňaz. No ona mi povedala, že on nie je ani pokrstený. Môj nepokoj rástol, ale v kútiku srdca sa začal rodiť plán: musím vziať relikviu bl. Alfonzy Márie a ísť za Petrom. Rozhodla som sa. Vzala som relikviu a mobil. Pozerám, správa od sr. Kataríny so slovami: „My sa budeme modliť, ty zober relikviu bl. Alfonzy Márie a choď k Petrovi, Matka zakladateľka urobí svoje.“ Skoro som sa rozplakala, lebo som vedela, že to nie je môj výmysel, ale Boží zámer. Pán nám obidvom vnukol presne tú istú myšlienku. Bolo to pre mňa veľmi silné, tak som neváhala ani trochu, povedala som sestrám a išla som.

Sadám do auta a sama so sebou sa hádam: „Ty si blázon, čo mu vlastne povieš?!“ No vzápätí som dostala odpoveď: „Choď a o ostatné sa postará MATKA!“ Došla som do Bystrian a keď ma Petrova manželka zbadala, povedala mi: „Sestrička, ja som vedela, že dnes prídete.“ Nechápala som, ale bola som vnútorne rozrušená. Povedala som Petrovi: „Viete, vy ste v živote urobili veľmi veľa dobra a bola by škoda, keby to dobro zapadlo len tak... Viete, že sa nemáte veľmi dobre, a ja som Vám doniesla veľmi vzácnu návštevu. Je to tá zakladateľka, ktorej som bola pred rokom v septembri na blahorečení vo Francúzsku. A teraz som Vám doniesla jej relikviu, ak chcete môžete si ju uctiť. Ona tiež chodila tak ako my do domov ošetrovať chorých.“ Uctila som si pred nimi relikviu zakladateľky a dala som možnosť aj im. A teraz prišla tá chvíľa, keď som Petra oslovila a povedala som mu, že sa mu ťažko dýcha a že je veľmi slabý: „Nechceli by ste, aby som k Vám zavolala kňaza, aby Vám udelil sviatosť krstu a ostatné sviatosti?“ On sa na mňa s bolestným výrazom pozrel a povedal mi: „ÁNO“. Bolo mi do plaču od veľkej radosti, ale vedela som, že nemám veľa času. Utlmili sme bolesť liekmi a ja som povedala, že idem pre kňaza, aby prišiel a vyslúžil mu všetky sviatosti. Manželka ma veľmi prosila, aby som spolu s kňazom prišla aj ja. Súhlasila som.

Prišla som na faru, no kňaz tam nebol. Mal v dedine koledu. Tak som odišla a večer okolo 17.30 hod. som volala na faru, či by som sa nemohla stretnúť s kňazom, pretože by som sa s ním chcela súrne rozprávať. Došla som na faru a vyzprávala som p. farárovi príbeh Petra, vytiahla som relikviu bl. Alfonzy Márie a povedala som: „Otče, to ona urobila ten zázrak.“ Kňaz si relikviu uctil a ja som mala pocit, že ten krst sa má udiť. Trochu odvážne hovorím kňazovi: „Otče, ale k tomu chorému musíme ísť hneď, ja neviem, či ešte vôbec žije.“ Kňaz sa ma opýtal: „Sestrička, a opýtali ste sa ho, či verí v katolícku Cirkev?“ „Otče na to som sa ho nepýtala, ale jedno viem, že ráno ešte nechcel a teraz chce.“ Kňaz sa náležite pripravil a išli sme.

Došli sme k nemu, kňaz sa k nemu naklonil a povedal mu: „Pán Peter, sestrička mi povedala, že sa chcete dať pokrstiť a prijať sviatosti, ale ja sa Vás chcem ešte niečo opýtať: Veríte v jednu svätú, katolícku a apoštolskú Cirkev?“ Ja som v duchu znova „žobronila“ matku Alfonzu, aby povedal, že verí. On odpovedal jasne a zreteľne: „VERÍM.“ Vydýchla som si a kňaz začal: „V mene Otca i Syna i Ducha Svätého...“, pokrstil ho a udelil mu sviatosť birmovania. Dostal birmovné meno Pavol. Kňaz mu dal sväté prijímanie, udelil sviatosť pomazania chorých a absolúciu. Ešte sa trochu porozprával

s príbuznými a sľúbil, že ráno po svätej omši mu donesie Eucharistiu. Keď sme vyšli von, kňaz mi povedal: „Sestrička, to bola sila!“. Na čo som mu odpovedala: „Otče, to bol zázrak!“

V nedeľu v noci sa Petrovi zdravotný stav zhoršil a zobrala ho záchranka. V pondelok ráno mi telefonoval lekár a, úplne nevediac, čo sa udialo, mi povedal, že Peter nad ránom odišiel do domu Otca.

„Chvála Ti, Pane, že skrze takých nepatrných ľudí robíš zázraky.“ Majme srdce otvorené pre Božie pôsobenie! Toto svedectvo je pravdivé a verím v silu a moc našej zakladateľky blahoslavenej Alfonzy Márie.

sr. M. Oktávia